

Bosbeweging lente 2009 & laatste bedreigde lapje moeder der zonevreemde bossen

Als GGF www.ggf.be zijn wij een belangengroep (actief in www.vbv.be/netwerk) voor het Lappersfortbos; maar wij zitten niet aan onderhandelingstafels van overheid en/of anderen. Ook niet aan de tafels van de regionaalstedelijke afbakening. De nodige terreinkennis/technische info is bij de specialisten van de overheden. Wij hebben ook geen zicht op mogelijke gesprekken rond het dossier noch evoluties in de geesten bij Fabricom gti. Voor het laatste lapje te redden Lappersfortbos stellen wij de duurzame grondenruil voor. We hoorden ook dat bosminister Peeters in 2005 wou ruilen met Fabricom voor een stuk in de Gentse Havenzone, maar toen wou burgemeester Moenaert een stuk in het Brugse. In 2005 is de interesse van Fabricom in de duurzame grondenruil optie ons live meegedeeld toen we met meneer Casier vergaderden in het bedrijf naast het Lappersfortbos. Begin oktober 2008 toen het bos alweer bezet was heeft hij dat nog eens telefonisch bevestigd aan onze voorzitter Peter Theunynck en later weer ontkend <http://nieuwsblad.typepad.com/brugge/2008/10/reageer-ontruim.html?cid=133473681#comment-133473681> in de krant. Deze dubbelheid zien wij als een mogelijke opening. Hieronder een fragment uit ons C-plan met betrekking tot de laatste obstakels. Het zou een hoopvol signaal zijn indien het dossier spoedig gunstig evolueert. Onze dank indien U op één of andere manier U daarvoor wilt inzetten. Wij spreken ons niet uit over de middelen, alleen het doel lijkt ons belangrijk: het Lappersfort Poëziebos zo groot mogelijk laten worden/blijven met een mooie wandelroute-lus die de mensen zuurstof en zin in het leven geeft. Met sterke poëziewandelroute. http://www.cultuurweb.be/CNETPortal/DetailOffer.aspx?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL Mogelijks ook een schitterend panorama vanop de oude achterliggende niet meer gebruikte spoorwegbedding. Als bosdichters hopen we ooit met de bosminister & de bosburgemeester en samen met Fabricom & de bosbezitters & de bosbeweging een afgerond dossier in te wandelen. Het Lappersfort als belvedaire, een bijzondere genietingsplaats, een poëtische rust en stilte-plek Liefst zonder kantoren, loodsen of parkings. Een alternatief is misschien het actieve Fabricom klim- & vredesbos: zie <http://www.activeforest.com> www.lecheneperche.com (parcours & boomhut in speel-klimbos) 02.03.09

BPA Ten Briele behouden als 3,5 ha bufferbos

Een nette en hoge omheining is nodig om het sluikestorten – door mensen die te laat zijn voor het containerpark – te stoppen. Een kleine wandel in- en uitgang met poort en wandelpad dat aansluit op het parkbos zou hier raadzaam zijn. Dit stuk bos is momenteel bezet door www.groenfront.be

Hoofdingang Lappersfortbos Ten Briele

Lappersfortbos
spoedig
integraal
beschermen en
de bijkomende
wandelroutes
inwandelen.
Concreet dient
de
aangekochte
KMO-zone die
nu op papier

Groenzone is in het GRS (Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan van Brugge) (vooral als reservaatfunctie voor dieren en planten) ook groenzone te worden op de vlaamse kaarten.

De wandelroute (nu stopt die midden in het bos) dient spoedig uitgebreid te worden, zodat er een wandelroutelus gemaakt kan worden van de hoofdingang aan Ten Briele tot aan het einde bos om dan terug te keren langs de andere kant van het Zuidervaartje. BPA Ten Briele 3,5 ha bufferbos dient spoedig op de ruimtelijke kaarten als vredesbos ingekleurd te worden. Hierna Lappersfortbosverhaal in de jeugdboeken.

Brugse symboolbos Lappersfort in de literatuur: De Baron in de bomen, Bioboy, Slapen in de armen van een boom, Enkel de daad, Torenkamer-kraker Pluk van de Petteflet & Torteltuimbos (zie ook www.vbv.be/netwerk)

"For me, words on a page give the world coherence... Words tell us what we, as a society, believe the world to be." A. Manguel, Dagboek van een lezer. Zie ook <http://www.flanderstoday.eu/jahia/Jahia/pid/867>

1) De baron in de bomen van Italo Calvino

een verhaal over een jongen die eind achttiende eeuw een boom inklimt en er niet meer uit komt

2) BIOBOY in Klapperbos geïnspireerd op verhaal bedreigde Lappersfortbos

Bioboy gaat over Floris, die op het verkeerde pad terecht komt en van de jeugdrechter veroordeeld wordt tot een aantal uur gemeenschapsdienst. Hij moet bij de plantsoendienst gaan werken en mag af en toe mee naar het bos. Door de vervuiling op te ruimen leert hij van het bos houden en komt tot inzicht wat betreft zijn 'crimineel' verleden. Als het bos dan plots moet verdwijnen, doet hij alles wat hij kan om het bos te beschermen. Het werd op 25 maart II.- daags na de Romerodag 2007 - voorgesteld en heeft al een paar goeie reacties gekregen als jeugdboek voor 12- tot 15-jarigen, uitgegeven bij uitgeverij De Eenhoorn. Is geïnspireerd op de strijd voor het Brugse Lappersfortbos. Op deze link kun je de mooie cover bewonderen:

<http://www.eenhoorn.be/site/boeken/kinderboek.php?bkdetail=NDMxMw==&bksrt=a2luZGVyYm9law==&bkonderverdeling=b2s=&bktype=bmldXc=>
<http://inge-misschaert.skynetblogs.be> (de link van Bioboy en Klapperbos)

3) Bespreking van Vlaams Filmpje 'slapen in de armen van een boom' van Ludo Enckels, lid van het Lappersfortbosbeschermcomité www.ggf.be (gelijkenissen met Lappersfortbos 2002 dus niet toevallig en als je Vlaanderen als een reuzenstad omschrijft dan wordt om de 36 dagen her en der 18 ha bos weggehakt...)

Hanne - het jongere zusje van Lies - één van de ex-bezetsters van het bedreigde Reuzenbos schrijft een ultieme brief aan de minister. Toen het bericht dat het bos zou verdwijnen, bekend raakte sloeg het in als een bom. De grote mensen van Lies haar straat begonnen meteen een Comité voor het Behoud van Reuzenbos op te richten. Lies en Hanne liepen door de straten van hun buurt vol overtuiging en goede bedoelingen in een nooit eerder zo eensgezinde buurt. Als zoveel mensen dat willen, zal het bos wel altijd blijven, dachten ze in het begin...Sinds het gerecht met zware geldboetes dreigde, luwde het protest een beetje en werden de mensen een beetje behoedzamer als ze vergaderden of aan een protestwandeling deelnamen. Sinds de bezetting van het Reuzenbos had de buurt van Lies en Hanne iets van een oorlogsgebied. Altijd veel politie en grote blauwe overvalwagens die rondreden in de stad. Op een dag verzamelde de politie zich bij de ingang van het bos om de bezetters eruit te drijven. Een indrukwekkende hoeveelheid blauw, helmen, wapenstokken. Maar nog voor ze het bos in konden duiken, liep de buurt te hoop en versperde de weg. Omdat er zoveel mensen waren besloot de

burgemeester zijn troepen terug te trekken en nog een keer overleg te plegen. Er werd overleg gepleegd. Heel veel overleg, met heel weinig resultaat. De bezetters bleven in Reuzenbos. Maar op de achtergrond bleef ook de dreiging van motorzagen, bulldozers, plannen voor straten en gebouwen. De eigenaar van het bos wilde dat de bezetters zouden verdwijnen. Tenslotte was het zijn bos en de wet was de wet. Hij wilde het bos wel verkopen, aan wie er het grootste bedrag voor wilde neertellen. Maar ook degene die er het meeste wilde voor betalen, wilde Reuzenbos laten verdwijnen. 'Geld is een ziekte' zei Lies vaak...Het leek wel of het hele land een rol speelde in het drama van het Reuzenbos. De pers kwam met heuse camera's en deurwaarders in stijve pakken doken op te midden van het groen. Politici gingen vlijmscherpe discussies aan. De burgemeester probeerde te bemiddelen en een minister kwam met de bezetters praten. En op 1 dag vroeg in de ochtend werd het bos dan toch ontruimd. De ontruiming van het bos was één van de hoofdpunten van het nieuws. Je zag hoe de bezetters naar overvalwagens gedragen werden. Lies stak 2 vingers op, het V-teken, voor victorie...

" Mevrouw, de minister, Ik schrijf U omdat ik niet meer weet wat ik kan doen om Reuzenbos te redden. U bent mijn, onze laatste hoop. Zonder twijfel bent u op de hoogte van ons probleem, want het gevecht voor het behoud van het bos is al vaak in het nieuws geweest. Reuzenbos ligt niet zo heel ver van ons huis. Wij, hebben er vaak gespeeld. Als je Reuzenbos heel goed kent, zoals wij, dan weet je dat dit bos niet mag verdwijnen. Op school horen we vaak over de oerwouden die vernietigd worden, de luchtvervuiling, het broeikas effect en zo. Daarom kan ik helemaal niet begrijpen waarom Reuzenbos ook zou moeten verdwijnen. Het bos is van een heel rijke meneer en die wil er heel veel geld voor. Voor ons is dat bos heel veel waard en ik wil heel graag mijn hele spaarpot aan u geven als u niet genoeg geld hebt om het bos te kopen. Er is heel veel wat ik niet begrijp mevrouw de minister. Hoe kan het nu dat een bos misschien zal verdwijnen als zoveel mensen het willen behouden? En hoe kan het dat Lies, die echt een heel goed mens is naar de gevangenis moet en gestraft zal worden ? Omdat ze in dat bos ging wonen om te tonen hoe graag de mensen dat stuk groen willen behouden ? Om te tonen hoeveel ze ervan houden, hoe erg ze dat stukje groen nodig hebben ? Ik hoop, mevrouw de minister, dat u nu beter begrijpt wat hier eigenlijk gebeurd is. En dat Reuzenbos mag blijven. Heel erg bedankt dat u mijn brief hebt willen lezen. Ik hoop dat u een goede oplossing zult vinden." Hanne

Hanne mijmert in zichzelf en denkt : 'Ja wij zijn de vrienden van het bos, van deze wereld vol levende wezens, waarin we zoveel plezier beleefden, zoveel droomden. Als ik niet zo jong was, dan was ik ook de hele tijd in het bos gebleven. Heel veel vraagtekens heb ik bij dit gebeuren in dit grootse levende bos : bij de vraag waarom iets dat zo duidelijk, zo simpel is zo moeilijk kan opgelost worden. Het comité heeft toch duidelijk aangetoond dat er in de stad ruimte genoeg is voor de kantoren die hier moeten komen, dat er zelfs flink wat leegstand is...' Lies die twee dagen later thuis is herinnert zich de babbel met haar papa : 'Denk toch aan je toekomst ! zei papa. 'Welke toekomst hebben we als ze elk stukje bos gaan vernietigen?' 'Je kunt niet altijd winnen,' probeerde papa haar tot andere gedachten te brengen... (met dank aan Uitgeverij Averbode voor dit mooie Filmpje - VF, jaargang 75/16 : 6.5.2005) www.ludoenckels.be (slapen in de armen van een boom)

4) Slotwoorden uit Enkel de daad van Marijke Libert, dank aan uitgeverij Cossee

De droefenis hangt tussen de bomen. Alles valt naar beneden, niets valt naar omhoog. Ik zei dat je moest vertrouwen op wat je zag, maar dat er ver voorbij het zien nog belangrijker dingen waren. En dat het dan kon dat iets plotseling naar boven ging. Als je dat

maar hard genoeg geloofde dan gebeurde het ook. Klim jij maar ver weg. Hoe hoger je bent, zoveel later zullen de vlammen jou bereiken. Ik beneden ben niet veilig meer. Ik kan het niet meer. Hier sta ik, tussen de dertig en de dood, terugkeren kan niet meer.

5) Torenkamerkraker Pluk van de Petteflet & het Torteltuïnbos.

In Letermes thuisstad Ieper werd 2003 tijdens de week van het bos het Tortelbos geopend. Proficiat Overheid ! De naam is geïnspireerd naar de boeken van Annie M. G. Schmidt. Hierna enkele fragmenten omdat de verhalen van Pluk van de Petteflet echt gebeurden in het Brugse Lappersfortbos, zo'n zeven jaar geleden...en misschien binnen enkele maanden opnieuw (met dank aan Annie M. G. Schmidt die alles al verbeeldde in 1971)

Fragment uit Pluk van de Petteflet; een neefje van de fellowship of the wood: Lappersforters 2002, de nieuwe bosbezitters 2009 & het Groene Gordel Front als bosbeweging

Zeg, heb je gezien dat er van alles gaat gebeuren in het park, zei mevrouw Helderder ? In het park ? Ik heb niks gezien, zei Pluk. Wat gaat er dan gebeuren ? De Torteltuïnbos wordt opgeruimd, zei mevrouw Helderder opgewekt. Opgeruimd? Ja, alle bomen worden omgehakt. En alle struiken en alle onkruid en alle planten worden weggehaald. En er komen tegels te liggen. Pluk schrok. De Torteltuïnbos zou verdwijnen...Met al die prachtige bomen. Pluk ging weg. Hij liep regelrecht naar het park. Bij de ingang stond de keet van de Parkmeester. Hier werden dus de plannen gemaakt om het mooie stuk bos om te hakken. Treurig liep Pluk verder het park in. Achter de grote grote eikeboom begon een kronkelig paadje, dat bijna helemaal was dichtgegroeid met hoog gras en onkruid en takken. Als je dat pad volgde kwam je in de Torteltuïnbos. Pluk stond nu op een open plek tussen ruisende bomen in de Torteltuïnbos. Er groeiden varens en mos. Er waren krekels en bijen; er zongen vogeltjes boven hem in de takken. Het was zo rustig hier en mooi. En dit moest allemaal nu verdwijnen. Stel je voor...er zouden hier tegels komen en grind. Op dat moment dwarrelde er iets naar beneden tussen het groene gras. Iets wit. Het was Dikke Dollie, de duif. Heb je 't gehoord ? riep ze. we moeten iets verzinnen. Het mag niet doorgaan. Er was vergadering in de Torteltuïnbos. Pluk zat in het midden en om hem heen zaten Dollie en de vadmuis en drie tortelduiven, neven van Dollie. Verder was er nog een egeltje en een heel schuw konijn. Kun jij niet eens met die Parkmeester gaan praten, Pluk ? vroeg vadmuis. Hé ja zei het egeltje. En zorg dan dat hij niet in de Torteltuïnbos kan komen. Maar hoe moet ik daar dan voor zorgen ? vroeg Pluk. Ik weet niet hoe... Pluk, jij bent groot en sterk zeiden de dieren; jij kan de Parkmeester tegenhouden ! Onzin zei Pluk. De Parkmeester is veel groter en sterker dan ik. Nee, we moeten een list verzinnen. Maar ik weet er geen . Weet je wat zei Pluk. Ik zal naar de Parkmeester gaan. En ik zal hem vragen of hij de Torteltuïnbos met rust wil laten. Juist. Doe dat ! Hoera! riepen de dieren. En zo kwam het dat Pluk tien minuten later binnenstapte in het kantoortje van de Parkmeester. Pluk verzamelde al zijn moed en zei toen : meneer, de Parkmeester, ik kom eigenlijk vragen of U alstublieft dat stukje bos zo wilt laten. Zo als het nu is, bedoel ik. Weet U, er wonen daar een heleboel dieren. Nu begon de Parkmeester heel hard te lachen en zei : nee, m'n jongen, het spijt me erg; maar er is niets aan te doen. Overmorgen komt de bulldozer. En er komt een elektrische zaag om de bomen te zagen. En toen trok Pluk via de Veerpont van de heen- en weerwolf om hulp van de Kluizelaar. Het werden Hasselbramen....

...

"Het was donderdagmorgen, de dag van het 'gevaar'! In het park, bij de zakken cement en bij de stapels tegels, stond een grote bulldozer te wachten.

Pluk van de Petteflet en meneer Pen stonden samen met Dikke Dollie bij het kleine plantje, dat ze gisterenavond geplant hadden.

'Hartstikke dood!' riep Dollie.

'Ja, 't is doodgegaan,' zuchtte meneer Pen.

'Ik weet nog steeds niet waarom de kluzelaar ons een plantje heeft gegeven...Ik hoopte dat het een wonderplant was...Maar ja, wat hebben we aan een doje wonderplant?'

'We moeten nu maar gauw alle dieren uit de Torteltuin in veiligheid brengen,' zei Pluk.

'We hebben nog een half uur de tijd. Om acht uur komen de werkmannen; dan gaat de bulldozer alles platrijden...kom mee!'

Ze stapten in het kraanwagentje en reden over het smalle paadje naar de Torteltuin. Daar, bij de kikkerpoel, zaten alle dieren angstig bij elkaar.

Vogels en muizen en egeltjes. Mollen en konijnen. Vier dikke ratten en een eekhoortje.

En dan nog het kleingoed zoals rupsen en kevers en krekels, maar die zaten wat achteraf in het hoge gras.

'Daar is Pluk!' riepen ze. 'Pluk zal ons beschermen! Hij zal de boze mannen weggagen met z'n machtige rode kraanwagen!'

Pluk schudde bedroefd z'n hoofd en zei: 'Nee, ik kan ze niet weggagen. Maar ik kan jullie wel helpen vluchten. Ik zet jullie in m'n wagen, allemaal behalve de vogels. Die kunnen gewoon wegvliegen.'

'Ho, ho!' riep een klein vogeltje. 'En m'n nest dan? Ik heb een nestje!'

'Ik kan alle nesten meenemen,'zei Pluk.

'En wij?' riep de muizevader. 'Wat moet er met mijn gezin? M'n arme kleine blote kindertjes?'

'Alles gaat mee,' zei Pluk. 'Ik rij wel een paar keer heen en weer. Maar we moeten opschieten want zo dadelijk beginnen ze! Kom op.'

Nu stapte het eekhoortje naar voren en zei: 'Ken je me nog?'

'Het is Duizeltje!' riep meneer Pen. 'Het eekhoortje dat hoogtevrees had!'

'Ja,' zei Duizeltje. 'Ik woon hier. En ik heb een nest met jonkies. En ik wil hier niet weg. We willen geen van allen hier weg!'

'Juist, zo is het...,' riepen de andere dieren. 'We blijven hier, wat er ook gebeurt. Dan maar liever overreden worden!'

'Jullie zijn gek!' riep Dollie. 'Denk toch aan je kindertjes. Alles wordt hier vernield...er blijft geen boom meer staan...'

'En ik zal voorzichtig zijn met jullie nesten,' zei Pluk.

Maar hoe ze ook smeekten en dreigden, het hielp geen zier. Wat een koppig volkje. En toen drong het gebrom van een zware vrachtauto tot hen door. 'Daar zijn ze!' riep Pluk.

'Nu gaat het beginnen! Wie wil er gered worden?'

Maar de dieren stoven uiteen en waren in een oogwenk gevluht naar hun holen en nesten, om daar sidderend de ramp af te wachten.

'Kom mee,' zei meneer Pen en hij sleurde Pluk aan z'n arm over het paadje, terug naar het park." ... Uit : Pluk van de Petteflet van Annie M.G. Schmidt, 1971

vriendelijke bosgroet, Peter Theunynck, voorzitter Groene Gordel Front in Brugge en Ommeland (GGF) & woordvoerder Lappersfort Poets Society, 0486/737220 & Luc Vanneste, 050/390957, secretaris GGF www.ggf.be <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>